

ZILELE TEATRULUI BACOVIA

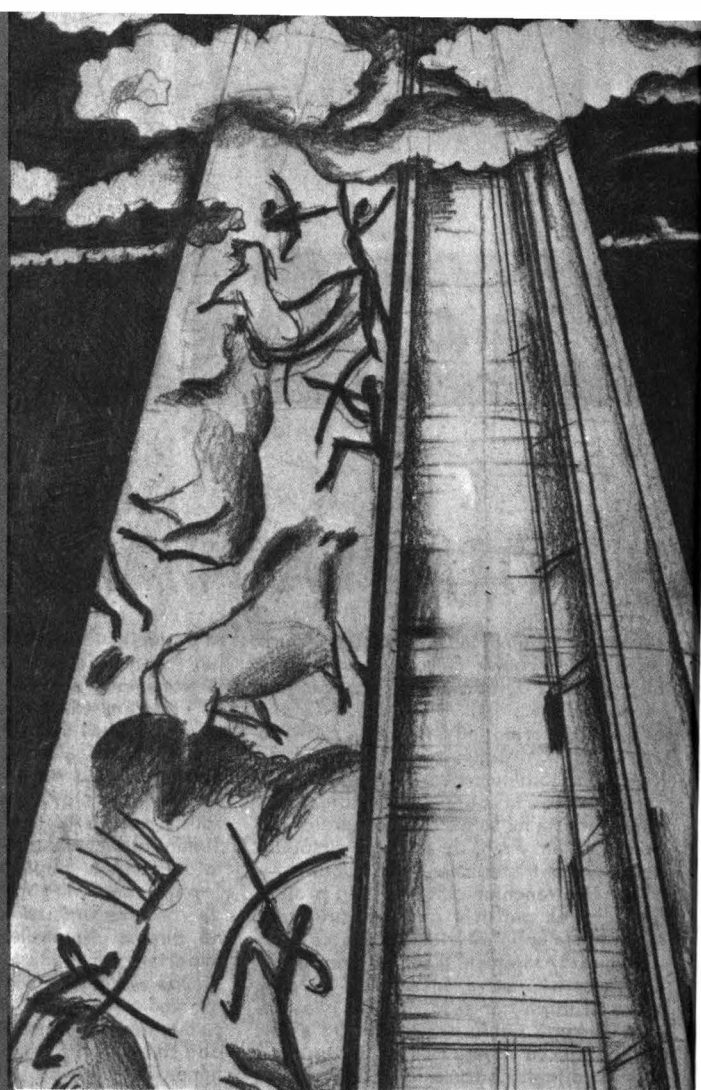
Fără a mai avea ceva festivă în organizarea lor, Zilele Teatrului Bacovia (18—21 februarie 1992) au fost concepute de teatrul din Bacău doar ca posibilitate de a ști «cam pe unde se află», confruntându-și spectacolele cu exigențele criticilor teatrali din București și din țară, invitați să vadă reprezentațiile și să se pronunțe asupra lor, într-un colocviu final sau în ziarele și revistele la care scriu. Date fiind dificultățile adesea insurmontabile ale organizării unor turnee mai lungi în capitală, în condițiile în care cazarea și transportul ar fi ruinătoare pentru bugetul teatrelor, inițiativa instituției băcăuane ni se pare eficientă, putând fi eventual preluată și de alte teatre. Desigur, cu condiția ca — și în fața nedeazămințitei amabilități a teatrului-gazdă — punctele de vedere exprimate să-și poată păstra toată obiectivitatea asupra spectacolelor văzute, iar considerațiile privind politica repertorială și orientarea artistică generală a teatrului să nu fie lipsite tocmai de franchețea pe care ne place să credem că s-a contat. Ea a existat, de altfel, într-o bună măsură în aprecierile formulate cu prilejul aceluia colocviu final, chiar dacă, așa cum pînă la un punct e firesc să se întâmple, au existat și opinii poate prea blinde în raport cu ceea ce efectiv ni s-a oferit. Dar cine ar putea pretinde că e singurul depozitar al adevărului? Sau că opinia sa, poate mai aspră, e automat și mai dreaptă sau mai îndreptățită decît a confratelui care nu ezită să și-o susțină pe a sa, la rîndu-i, cu argumente? Patronat de directorul teatrului, d-l Calistrat Costin, schimbul acesta de opinii a avut ca participanți afit actori precum Mihai Drăgoi, Stelian Preda, Viorel Baltag, Dinu Cezar, Ioana Ene, Livius Rus, cît și critici și istorici de teatru, precum Maria Vodă Căpușan, Valentin Silvestru, Constantin Paiu, Sebastian Vlad Popa.

Cu atenție și interes a fost urmărit expozeul regizorului Cristian Hadjicula, directorul Direcției teatrelor din Ministerul Culturii, cunoașterea problemelor cu care se confruntă direcția de resort a ministerului (inclusiv de ordin pecuniar) subsumîndu-se aceleași nevoi de a ști exact unde ne aflăm și ce avem de făcut. Binevenita invitație la realism a domniei sale a lăsat totuși, celor prezenți, o rază de speranță.

Cele cinci spectacole prezentate (*Tichia cu clopoțel* de Luigi Pirandello, *Play-Strindberg* de F. Dürrenmatt, *Plicul* de Liviu Rebreanu, *Scene din viața unui bădăran* de Dumitru Solomon și *Singe la comandă* de Guy Foissy) — de calibre și valori diferite, unele tinzînd chiar să iasă din sfera valorii, prin «decalibrarea» de care s-a amintit — configurează tendințe diverse și contradictorii, avînd totuși un numitor comun: dorința de a face, de a ieși din inerție, chiar dacă nu toate căile alese s-au dovedit viabile. Căci — și pe criza actuală de regizori — exigențele teatrului față de colaboratorii săi n-au dreptul să coboare pînă la a recurge la persoane de o acreditare regizorală incertă, așa cum s-a întîmplat în cazul montării pieselor lui Guy Foissy. Fără a intra în alte amănunte, credem că întîlnirea de la Bacău s-a dovedit pînă la urmă prielnică mai ales celor care, dacă într-adevăr vroiau să înțeleagă ceva, nimic nu i-a împiedicat s-o facă. Nici elocința uneori zglobie a celor ce au luat cuvîntul, nici elocvența răspunsului celor ce au preferat să tacă. Și poate să scrie.

V.P.

CE SE ÎNTÎMPLĂ ÎN TEATRE?

HENRI
WALD

ABSURDUL CA MIJLOC STILISTIC

Absurdul este aparent și în cazul metaforelor contradictorii, în care ideea nu a ajuns încă la o expresie conceptuală. Logica nu se aplică la metaforă, ci la ideea pe care o exprimă. «Fecioară născătoare» este, din punct de vedere logic, o expresie absurdă, deoarece o femeie nu poate fi și fecioară și mamă, dar ideea că puritatea spirituală și eternă nu se poate naște decît din «Unul», deoarece «Doi» nu poate să dea naștere decît unei ființe impure și vremelnice este perfect logică. O femeie nu se poate naște dintr-un bărbat fără contribuția femeii (Eva) și nici un bărbat nu se poate naște dintr-o femeie fără contribuția bărbatului (Isus), dar ideea că numai «Unul» poate fi pur spiritual și etern nu este ilogică.

Atență mai mult la litera decît la spiritul slintelor scrieri, gîndirea religioasă se oprește la disjunția contradicției a metaforei și nu mai ajunge la unitatea dialectică a ideii. În fața afirmației că Dumnezeu este și personal și infinit, și viu și nemuritor, gîndirea religioasă nu ajunge la unitatea duală dintre finit și infinit, dintre ființă și neîntîlnire, ci se mulțumește cu «credo quia absurdum», care nu înseamnă «cred cu toate că este absurd», ci deoarece este absurd nu îmi mai rămîne altceva de făcut decît să cred. La incognoscibil nu

* Vezi Sensul absurdului în nr. 3 1992